

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Seuero Antiocheno Episcopo. Caput XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGR. HISTORIAE

cum Flavianus valde ægrè ferret, & monachi impetu inflarent, populus ciuitatis, seditione conflata, tam magnam cædem fecere monachorum, vt multi eorum, atque adeò fere innumerabiles Orontem fluuium, corporibus fluctibus conditis, pro sepulchro haberent. Euenit porro aliud huiusce nihilo inferius. Monachi enim, qui Cœlosyriam, quæ iam Syria minor dicitur accolebant, quique amore incredibili ac studio erga Flavianum propterea incendebantur, quòd vitam monasticam in cœnobio in agro (huic quidem nomen est Tilmogium) posito, properat Antiochiam eo quidem concilio, vt Flavianum propugnaret, vt ex eo non exigua incommoda contingerent. Quamobrem Flavianus, siue prioribus de causis, siue de posterioribus factum, siue de vtrisque eiectus fuit, & ad Petras incolendas, quæ sunt in vltimis oris Palæstinæ sitæ condemnatus.

De Seuero Antiocheno Episcopo.

Caput XXXIII.

Flavianus igitur in exiliū eiecto, Seuerus ad episcopatū Antiochiæ delatus fuit: anno quingentesimo sexagesimo primo post illud nomen ciuitati impositum mense Nouembri: iam verò, hoc est tempore, quo ista à me scribuntur, anno sexcentesimo quadagesimo primo. Huic Seuerus patria fuit Sozopolis, vrbis Pisidiæ: qui antequam episcopatu potitus sit, Beryti in oratione forensi ac iudiciali se exercuit. Verùm simul ac in sacro templo Leontij, diuini martyris, quem Tripolis Phœnicæ vrbis maritima colit, fuit Lauacro baptismi tinctus, se à legum studio ad vitam monasticam transtulit: quam quidem vitam traduxit in monasterio, quod medium locum inter urbem Gazam & oppidum Maiumam occupat. In quo loco Petrus Iberus, qui eiusdem Gazæ fuerat antistes, quique cum Timotheo Aeluro fugerat, eisdem incedens gradibus, hominum sermone post multum prædicatus fuit. Porro autem Seuerus, de quo instituitur oratio, cum Nephelio, (qui antea eiusdem cum eo sectæ & opinionis fuisset, nimirum quòd vna in Christo natura sit, postea tamen Concilio Chalcedonensi, & doctrine eorum, qui duas naturas in domino nostro Iesu Christo inesse asserunt, consensit) in disputationem ve-

nem veniens, à Nephelio & eius fautoribus vnà cum alijs
 compluribus, qui in eadē fuere opiniōe, è monasterio suo
 pulsus est. Inde igitur Constantinopolim rectà se contu-
 lit, pro se, quoque illis, qui cum eo eiekti erant, legationem
 obiturus: sicque imperatori Anastasio, sicut traditum est ab
 eo, qui vitam Seueri scripsit, notus esse cœpit. Itaque lite-
 ras scripsit ad suos fautores de mutua inter se communio-
 ne, in quibus nominatim Concilium Chalcedonense ana-
 themate damnauit. De qua re literæ monachorum scriptæ
 ad Alcisonem ista loquuntur. Literæ Timothei, qui iam e-
 piscopus Constantinopolitanus est, de mutua communio-
 ne hic in Palæstina receptæ sunt. At abdicatio Macedonij,
 & Flauiani, qui etiam literæ Seueri de mutua communio-
 ne reiectæ fuerunt. Porrò qui eas literas huc attulerunt, de-
 decore & contumelia merito sanè affecti (populus namque
 ciuitatis & monachi contra eos concitati erant) fuga salu-
 tem sibi quæsiuere. Hoc quidem in loco res fuere Palæsti-
 næ. Qui autem ecclesiæ Antiochenæ paruerūt, partim fue-
 runt vnà cum cæteris in errorem inducti, ex quorum nu-
 mero fuit Marinus episcopus Beryti, partim vi & necessi-
 tate compulsi, literis Seueri de mutua communione, (quæ
 non concilio solum, verùm etiam cæteris omnibus, qui du-
 as naturas, siue proprietates in domino inesse, alteram car-
 nis, diuinitatis alteram, asserēbant, anathema indixerunt)
 consentiebant. Verùm quos necessitas ad consentiendum
 compulerat, hi postea mutata sententia, se ad ecclesiam re-
 uocarunt. Ex quorum numero fuerunt episcopi qui eccle-
 siæ parebant Apamæ. Erant verò alij, qui omnino con-
 sentire noluerunt: ex quibus erant Iulianus episcopus Bos-
 stri, & Epiphanius Tyri episcopus, & alij nonnulli, vt fer-
 tur, episcopi. Isauri autem, qui iam resipuerant, ob priorem
 suum errorem se ipsi condemnarunt: Seueroque & eius se-
 ctatoribus denuntiarunt anathema. Alij episcopi, & Cle-
 rici, qui sub Seuero erant, ecclesijs suis relictis fugerunt: in-
 ter quos est Iulianus episcopus Bostri, & Petrus Damasci
 episcopus, qui hic vitam degunt: Mamas item, alter è duo-
 bus illis, Dioscorianis, qui duas ab initio naturas asserē-
 bant: quorum arrogantem pertinaciam, ab illis ipsis ad id
 quidem coactus, Seuerus condemnauit. & paulò infra. Mo-
 nasti-

nasti-

EVAGR. HISTORIAE

nafteria autem, tum quæ hic sunt, tum quæ Hierosolymis, Dei iuante gratia, in recta fide consentiunt: aliæque plurimæ ciuitates & episcopi eodem modo. Pro quibus omnibus, & pro nobis quoque tu, sanctissime domine, & pater, noster honoratissime præcari digneris, ne intremus in tentationem.

De missa ad eum à Cosma & Seueriano abdicatione. *Caput XXXIII.*

Quoniam autem istæ literæ memorant Episcopos, qui ecclesiæ Apamææ parebant, à Seuerio descivisse, deinceps ponamus in medio, quod à Patribus nobis traditum est, licet nulla historia hucusq; comprehensum. Cosmas, qui nostræ Epiphaniæ Orontem fluuium tangentis episcopatum gessit, & Seuerianus episcopus Arethusa, vrbis finitimæ, literis Seueri de mutua communione grauitèr offensi, primum se ab eius communione segregarunt: deinde libellum abdicationis ad eum iam tum episcopatum Antiochiæ administrantem mittunt: quem libellum tradunt Aureliano, præcipuo Epiphaniæ diacono, qui, quoniam Seuerum extimescebat, & tam illustris episcopatus amplitudinè reuerbatur, vt primum venit Antiochiã, induit se veste muliebri, & ita ad Seuerum accedit: seque ipse effœminatum & mollem ostendit, mulieremque omnino esse simulat: atque velamine, quo caput obuoluebatur, ad pectus vsque demisso, lamentari, & exili voce velut ex imis præcordijs ducta obtestari cœpit, Seueroque prodeunti, libellum abdicationis dat: & clam omnibus, ex turba, quæ sequebatur Seuerum, euadit, fugaque sibi ante salutem parat, quam Seuerus, ea, quæ libellus complectebatur, potuisset cognoscere. At Seuerus, quanquam libellum recipiebat, & quæ in eo scripta erant, satis intelligebat, tamè in sua sede episcopali firmè perstitit ac mortem vsque imperatoris Anastasij. Vbi autem Anastasius de his, quæ Seuerio acciderant, certior factus est (facinus namque tam benignè & clementer ab Anastasio editum, hoc loco commemorandum est) mandatum dat Asiatico, præfecturam Libæesæ, quæ est in Phœnicia